Boom juridisch
Postbus 85576
2508 CG Den Haag
T (070) 330 70 33
E info@bjv.nl
I www.boomjuridisch.nl

EstateTip

Review

Afl. 2018-17

2 mei 2018

Verzachting harde kantjes van de vermogensinkomensbijtelling in de Wlz. Stapelning eigen bijdragen aan banden

De sociale zekerheid is wellicht het onderdeel van de schijf van vijf dat zich het minst in de dagelijkse belangstelling van een estate planner kan verheugen. Toch is het verstandig om dit brede rechtsgebied niet uit het oog te verliezen. In dat kader vandaag aandacht voor de onlangs opengestelde internetconsultatie van het conceptbesluit houdende een wijziging van het Besluit langdurige zorg en het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015.

Daarmee zijn we terug bij de materie van de roerige introductie van een *vermogensinkomensbijtelling* (VIB) in wat toen de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) was – thans de Wet langdurige zorg (Wlz) – en de Wet maatschappelijke ondersteuning (2015) (Wmo 2015). Het grootste rumoer rond de introductie van de VIB is inmiddels weliswaar al aardig verstomd, maar daarmee is de relevantie van de door de VIB opgeroepen problematiek niet verdwenen.

Hoe zat het ook alweer? Het Centraal Administratie Kantoor (CAK) stelt eigen bijdragen vast voor zorg en maatschappelijke ondersteuning, zoals de Wlz en de Wmo 2015. De hoogte van die bijdragen is gerelateerd aan, onder meer, iemands *inkomen en vermogen*. Uitgangspunt is het bijdrageplichtig inkomen van ‘twee jaar geleden’. Dit bijdrageplichtig inkomen bestaat uit het verzamelinkomen in de inkomstenbelasting dat wordt *verhoogd met acht procent* van het box 3-vermogen boven het heffingsvrije drempelbedrag. Die verhoging is de ‘beruchte’ VIB. Omdat het fiscale inkomen het vertrekpunt is, is niet alleen het eigen inkomen van de ‘zorggebruiker’ relevant, maar ook dat van diens eventuele (fiscale) partner. Hetzelfde geldt voor het (de) vermogen(s). Het spreekt voor zich dat het afhangt van de concrete omstandigheden of de VIB – eigen bijdrage – voor iemand daadwerkelijk een (reëel) probleem is.

Maar ook los van de concrete impact van de VIB/eigen bijdrage in ‘zijn’ casus, is de ‘angst’ voor *VIB-gerelateerde vermogensinterring* voor menig cliënt een reden om een langstlevende partner erfrechtelijk minder ruim(hartig) te behandelen dan waartoe men wellicht genegen zou zijn geweest zonder VIB/eigen bijdrage. En dus staan in testamenten regelingen die ertoe kunnen leiden dat bijvoorbeeld vorderingen van kinderen opeisbaar worden zodra de langstlevende een beroep doet op de Wlz of de Wmo 2015 en/of een door het betalen van de eigen bijdrage veroorzaakte vermogensinterring.

In het regeerakkoord 2017-2021 'Vertrouwen in de toekomst' staat dat veel mensen die zorg en ondersteuning ontvangen de gerede kans lopen dat er meer dan één 'eigen bijdrage' moet worden betaald. Een dergelijke 'stapeling' van eigen bijdragen was, zo lezen we, ongewenst. Hetzelfde gold voor de onrust en zorgen die bij veel mensen leven omtrent de vraag of als zij (in de toekomst) zorg nodig hebben, deze er nog wel is en of zij die zorg dan (nog) kunnen betalen. Het kabinet wil de zorg financieel toegankelijk houden, speciaal voor mensen die uit 'meerdere domeinen zorg ontvangen' (en die dus met een stapeling van eigen bijdragen worden geconfronteerd). In het conceptbesluit is hieraan uitvoering gegeven. Het conceptbesluit bevat maatregelen gericht op de (stapeling van) eigen bijdragen in de Zorgverzekeringswet (Zvw), Wlz en Wmo 2015, alsmede het anderszins financieel toegankelijk houden van zorg.

Om niet in details te verzanden, enkel de hoofdlijnen van het conceptbesluit:

- '[er komt] een *vaste maximale bijdrage* per bijdrageperiode voor maatwerkvoorzieningen en persoonsgebonden budgetten (pgb's) in de zin van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015), niet zijnde beschermd wonen, woningaanpassingen en opvang,
- de *halvering van de vermogensinkomensbijtelling* voor de eigen bijdragen in de Wlz en Wmo 2015 (van 8% naar 4% van het vermogen), en
- het *verkorten van de overgangstermijn* van de lage eigen bijdrage voor Wlz-zorg en beschermd wonen (intramuraal), zodat nieuwe verzekerden of cliënten die naar een instelling of accommodatie voor beschermd wonen verhuizen de hoge eigen bijdragen na vier maanden in plaats van na zes maanden gaan betalen. Verder zijn omwille van de consistentie ook de andere termijnen van zes maanden die zijn bedoeld om kosten van het op- of afbouwen van een huishouden verkort naar vier maanden.' (Curs. FH)

Beoogd wordt om de aangepaste besluiten per *1 januari 2019* in werking te laten treden. Dit laatste is al gebeurd bij een eerste 'verzachtende' maatregel. Per 1 januari 2018 is:

'[...] reeds het percentage verlaagd van het inkomen dat meetelt voor de berekening van het bijdrageplichtig inkomen bij de "*lage eigen bijdrage*" voor Wlz-zorg en beschermd wonen op grond van de Wmo 2015. Dit percentage wordt per 1 januari 2018 verlaagd van 12,5% naar 10%. De maatregel heeft daarmee als gevolg dat het (verzamel)inkomen en vermogen minder hard doorwerken in de hoogte van de bijdrage die het CAK oplegt.' (Curs. FH)

Duidelijk: door een gehalveerd percentage en minder stapeling van eigen bijdragen worden de '*harde kantjes*' van de *VIB verzacht*. Het ligt voor de hand om aan te nemen dat daarmee ook de groep 'VIB-inteerdsters/getroffenen' kleiner wordt. De tijd zal leren of dit een (afdoende) reden is om het gebruik van aan de VIB-problematiek gerelateerde testamentaire opeisbaarheidsregelingen te heroverwegen.

Tot volgende week!

mr. F.M.H. Hoens

Boomjuridisch

www.scholsburgerhartschols.nl www.boomjuridisch.nl

© 2018 Boom juridisch | ScholsBurgerhartSchols

Hoewel de uiterste zorg is besteed aan de inhoud van *EstateTip Review* aanvaarden de uitgever en de redactie geen aansprakelijkheid voor onvolledigheid of onjuistheid.